

DANIEL HURST

PUHKE-  
MAJA

*Sõltuvust tekitav psühholoogiline triller,  
mida on võimatu käest panna*



Originaali tiitel:  
Daniel Hurst  
The Holiday Home  
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Nimed, tegelased, organisatsioonid, paigad, sündmused ja juhtumused on kas autori kujutlusvõime vili või neid kasutatud fiktiivselt. Muus osas on kõik sarnasused tegelike elusate või surnud inimestega täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Sille Teiter  
Toimetanud Jana Kuremägi  
Korrektuuri lugenud Inna Viires  
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Daniel Hurst, 2023. All rights reserved.  
First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.  
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

R02441124  
ISBN 978-9916-31-281-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval  
veebipoest **www.ersen.ee**

## PROLOOG

Selles maailmaosas on vaikus kurdistav, piirkond selle luksusliku palkmaja ümber Šoti mägismaal on nii vaikne ja rahulik, et see hakkab ärritavaks muutuma. Aga ehk see lihtsalt tundub nii selle tõttu, mis siin on minu saabumisest alates juhtunud.

Ma kõnnin majas ringi, et juhtida mõtted eemale sellest häirimatust vaikuselt, ja seda tehes kriiksub mu vasaku jala all üks põrandalaud, see hää on nii vali, et ma võpatan. Ja nüüd kuulen ma oma südame tagumist rinnas.

Ma kahtlustan, et kuulen ka vere voolamist oma kehas, või vähemalt tunnen ma seda, aga ma tean, et sellistest asjadest teadlik olla ei ole normaalne. Tavaliselt olen ma liiga hõivatud, et sellistele asjadele mõelda, aga siin tundub aeg justkui peatunud olevat ja ma olen kõigest teadlik.

Selle vaikuselõhestab linnu läbilõikav kiljatus majast väljas puu otsas, samamoodi nagu kuum nuga tungib läbi või.

Siis kuulen kusagil lähedal metsas valju oksapraksatust, millele on ehk põhjustanud hirv. Või oli see hoopis inimene?

Ja kõige lõpuks kõlab kauguses kurdistav püssipauk, selle hää on nii vali, et sunnib mind katma kõrva ja sulgema silmi.

Kui ma need jälle avan, kiirustan otsekohe akna juurde, kartes seda, mida ma näha võin, aga seda sellest hoolimata ikkagi üle kontrollides. Kõik, mida ma näen, on mind igast küljest

ümbritsevad puud. Aga see püssipauk kajab ikka veel mu kõrvus ja niisama lihtsasti ma seda ei unusta.

Ma pean teadma, kes päästikule vajutas.

*Ja kas keegi on viga saanud?*

Mu abikaasa on kusagil seal väljas ja ma tean, et ta on sellega seotud. Ja ma tean, et pärast seda, kui ma sellest palkmajast lõplikult lahkun, pole miski enam kunagi endine.

Sest mu perekonna siia saabumisest alates on juba liiga palju asju juhtunud. Paljastatud on šokeerivaid saladusi. Murtud on kalleid südameid. Ja nüüd, kui ma olen seda püssilasku kuulnud, tähendab see seda, et juhtunud on midagi isegi veel hirmsamat.

*Mitte kõik, kes siia puhkemajja tulid, ei lahku siit elavana.*

KAKS PÄEVA VAREM

# ÜKS

NICOLA

Me lahkusime Inglismaalt ja jõudsim e Šotimaale vähemalt kolme tunni eest, aga pole ikka veel sihtkohas. Mitte et ma selle üle kurdaksin.

Mitte selliste vaadete juures, mis autoakna tagant mööduvad.

Aakrite kaupa lopsakat rohelist männimetsa ümbritseb kitsast musta maanteelinti, mida mööda me sõidame, ja puulavade taga algavad mäed, tipud ulatumas tumedasse tuju-kasse taevasse, kus mu abikaasa Ryani sõnul on peidus torm, mis päästab kohe-kohe valla korraliku vihmajägu. Paar minutit hiljem tuuleklaasilt tagasi pörkavad vihmapiisad tõestavad, et tal oli õigus, mitte et ma seda talle kunagi ütlesin, sest ma ei taha teda julgustada. Samas ongi tal juba õigus, sest just tema oli see, kes ennustas, kui ma talle sellest reisist esimest korda rääkisin, et Šotimaa pole suvepäikese püüdmiseks just parim koht. Olin optimistlik ja oletasin, et ilm ei tohiks sel aastajal eriti hull olla, aga siiani olen ma eksinud. Kui ilm hullemaks läheb ja mägesid varjavad madalad pilved, hakkavad autos olijad kulutama vähem aega sellele, et oodata seda kohta, kuhu me läheme, ja muretsuvad pisut rohkem selle pärast, kas me ikka turvaliselt puhkemajja jõuame. Seda kuni

hetkeni, kui rooli taga olev mees rääkima hakkab ja meid rahustada püüab.

„See pole midagi,“ ütleb Lewis lõdvestunud õlakehitusega. „Te oleksite pidanud nägema eelmist korda, kui me siin käisime. Lumi oli maas ja auto termomeeter näitas, et õues on kaheksa kraadi külma. Eks ole, Kim?“

„Jah, väljas oli tõeline pakane,“ kinnitab mu parim sõbranna oma kohalt abikaasa kõrval eesistmel. „Ma olin kindel, et milalgi kasvavad mu nina otsa jääpurikad.“

„Nii hull see nüüd ka polnud,“ itsitab Lewis. „Või kuidas, Cole? Sina ju nautisid seda, kui me jõulude ajal siin käisime?“

Pööran ümber, vaatamaks selles suures autos enda taga istuvat viieteistaastast poissi, aga ta ei näe mind, sest ta pilk on liimitud mobiiltelefonile, ainus vastus, mille ta isa küsimusele annab, on vaevu kuuldav mühatatus. See on ka enam-vähem kõik, mida Cole alates neljatunnise reisi algusest öelnud on, see tüüpiline teismeline on teinud valusalt ilmselgeks, et ta pole just vaimustatud väljavaatest veeta kolm päeva täielikus pärapõrgus koos oma vanemate ja nende sõpradega. Aga nüüd oleme kodust kaugel ja tagasiteed ei ole, ilmselt ei kohuta see mõte mind nii palju kui Cole'i, sest mina olen seda pikka nädalavahetust oodanud. Ja nüüd, kui see on käes, olen ma valmis sellest maksimumi võtma.

Kimi kutse meie perele veeta kolm päeva nende hiljuti ostenud luksuslikus puhkemajas oli tagasi lükkamiseks liiga hea, eriti seetõttu, et sarnases asukohas asuva samasuguse maja rentimine oleks läinud maksma sadu naelu, mille kulutamist ei saanud ma endale praegu lubada. Aga Kim ütles mulle, et selle reisi eest ei pea me pennigi maksma, ja me ei pea isegi autot juhtima, sest selle eest kannab hoolt Lewis. Kõik, mida me tegema pidime, oli kotid pakkida ja nende autosse ronida, me ei pidanud isegi

lisapuhkust välja võtma, sest olime end niigi töölt vabaks võtnud, et hoolitseda koolivaheajal oma tütre Emily eest.

Tegelikult oli kogu selle ettevõtmise ainus konks selles, et pidin veenma Ryanit, et peaksime võtma vastu pakkumise veeta tasuta puhkus Šotimaal, sest mina polnud kunagi olnud inimene, kes kingitud hobuse suhu vaataks, aga minu abikaasa on tasuta saadud asjade suhtes skeptilisem.

„Kas nad tõepoolest ei taha meilt mingit raha?“ küsis Ryan pärast seda, kui talle sellest plaanist rääkisin. „Isegi mitte auto-  
kütuse eest?“

„Ei, kuigi peaksime seda neile muidugi pakkuma. Aga nad lähevad sinna niikuinii, seega pole meid kaasa võtta neile mingi probleem. Neist oli nii kena meid kaasa kutsuda, või kuidas? Ma arvan, et see saab lõbus olema. Pealegi pole meil ju selleks nädalavahetuseks niikuinii midagi planeeritud.“

Viimane osa sellest oli olnud alahindamine, sest viimasel ajal oli meil olnud rahaga kitsas ja kui meil poleks avanenud võimalust tasuta puhkuseks, polnud mu aimugi, millal me lähitulevikus üldse kuhugi minna saanuks. Mulle oleks meeldinud veeta Emily koolivaheaeg koos temaga midagi lõbusat tehes, näiteks viia ta kinno või kohalikku loomaaeda loomi vaatama, eriti seetõttu, et ta on praegu üksteist ja kasvab suuremaks palju kiiremini, kui see mulle meeldiks, aga praegu pole meil vabaajategevusteks raha.

Ja seda seetõttu, et ei Ryani ega ka minu palk ole just eriti suur. Mina töötan sekretärina vaibavabrikus, mis on just nii glamuurne, nagu see kõlab, minu kaasa aga töötab turunduses, ent mitte sellises kohas, kus ta suurt raha kokku kühveldaks. Meie töökohtadel pole viga midagi, need on andnud meile võimaluse soetada kodu ja kasvatada last, aga meie palk pole kindlasti sammu pidanud viimase aja metsiku inflatsiooniga, mis



mõjutab kõike alates leivapätsi maksumusest kuni kodus kasutatava kuuma vee hinnani. Sama ei saa öelda aga Kimi ja Lewise kohta, nad on paar, kelle viimane suurem rahaline väljaminek, kui välja arvata see koletu suur auto, milles me praegu sõidame, oli kinnisvara Šotimaal, kuhu me praegu teel oleme.

„Sa pead seda kohta nägema,“ ütles Kim mulle alles paar kuud tagasi, kui koos tassikese teed jõime. „See on ebareaalne. Seal on neli magamistuba, puhketoas hiiglaslik kamin ja maja taga isegi mullivann vaatega järvele.“

„Vau, see kõlab imeliselt,“ vastasin ma, andes oma parima, et mitte välja näidata kübekestki kadedust, sellest hoolimata sisimas keedes.

„Seal üleval on nii rahulik, mitte nagu siin,“ oli Kim õhinal jätkanud. „Jestas, Nicola, ma vannun, et seal on tõeline paradisiis. Need vaated võtsid mul sõna otseses mõttes hinge kinni, kui ma neid esimest korda nägin. Mul polnud aimugi, et meie uktselävel on nii ilus loodus.“

See ukselävest rääkiv osa oli kerge liialdus, sest selle põhjal, mida Kim oli mulle sellest majast rääkinud, tuli välja, et see asus Glencoe-nimelise küla servas Lääne-Šotimaa maapiirkonnas. Pärast sõbranna lahkumist teostatud kiire guugeldamine ütles mulle, et meie kodust Manchesterist põhja pool asuvast Prestonist on sinna viie tunni tee, seega polnud see sugugi lähedal, aga see vahemaa polnud vähendanud soovi sinna minna, sest sõbranna oli kirjeldanud seda nii imeliselt.

Magamistoad. Kamin. Mullivann. *Ma pidin seda nägema.*

Ja kui mind juba oli sinna kutsutud, oli ainus võimalus vastata jaatavalt.

Sügavamale Šotimaale jõudes sai selgeks, et sõbranna polnud selle maanurga looduse ilu kohta valetanud, olime ammu möödunud teeviitadest, mis juhatasid linnadesse, näiteks nagu Glas-

gow'sse ja Edinburghi, ning liikusime üha sügavamale maapiirkonda. Sõitsime piki Loch Lomondi kallast ja läbi Trossachs rahvuspargi, mis oli minu arvates juba piisavalt suurejooneline, aga pole väidetavalt midagi võrreldes sellega, mis ootab meid sealte paari tunni kaugusel põhja pool. Nüüd oleme mägismaal, piirkonnas, kus järjekordse internetiotsingu andmetel pole muud kui 10 000 ruutmiili mägesid, järvi, hubaseid majakesi ja isegi mõned kuningliku perekonna lossid.

Kui see koht on piisavalt hea Briti monarhia kuningatele ja kuningannadele, on see piisavalt hea ka vanale heale Nicolale Prestonist.

*Ja jälle mõtlen ma endast kui vanainimesest, ütlen endale, kui me edasi sõidame. Aga ma arvan, et selle põhjuseks on asjaolu, et saan järgmisel aastal nelikümmend.*

Sunnin end oma järgmisele sünnipäevale mitte mõtlema, sest peaksin olema puhkusel ja see ei aitaks mul lõõgastuda. Pealegi ei tohiks selle versta-postini jõudmine olla läbinisti halb. Kim ja Lewis said nelikümmend selle aasta alguses ning neil ei tundu sellega probleeme olevat, kuigi ehk on rikkus selle juures abiks. Rohkem raha võrdub vähemate hallide juuste ja kortsidega, või vähemalt arvan ma seda. Kuna Ryan saab neljakümneseks vahetult enne mind, arvan, et saame täpselt teada, mis tunne on jätta selja taha kolmekümmendad eluaastad ja mõtiskleda uue eluetapi üle, aastate üle, mida seostatakse pigem keskea kui noorusega. *Oh, kui saaks olla jälle noor ja energiline, mõtlen, enne kui vaatan mõlemat autos olevat last ja näen, et Emily on magama jäänud, aga Cole põrnitseb ikka telefoni-ekraani nagu zombi.*